EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 24 | Actualitzat el 12/09/2012 a les 13:17

?Yes, we can!'

He parlat moltes vegades d'amor en aquesta columna. A vegades a través de la música, la literatura o el cinema. D'altres amb poesia o abstracció. He parlat moltes vegades del valor d'estimar i de ser estimat, de sentir i deixar-se sentir. De les emocions i els sentiments, del valor de tenir valor i, sobretot, de la importància d'estimar amb cor. I ho he fet perquè sempre he tingut la certesa que el valor d'un sentiment pesa sempre molt més que qualsevol altre concepte. Així ho he defensat i ho defensaré "hasta que las ranas crien pelo". Peti qui peti, quan estimes, estimes i la resta, està de més.

I a vegades l'amor no és cap a una persona, sinó cap a una idea, un concepte, un somni. Estimo la meva terra. Estimo cada raig de sol que toca als carrers de la meva ciutat, la llengua que parlen els meus veïns i amb la qual em comunico, estimo, m'enfado i ploro. Estimo veure les meves muntanyes des de lluny i apropar-m'hi i respirar-les. Estimo ser catalana perquè no sé ser una altra cosa. Com diria Bob Dylan: "L'únic que puc ser és jo mateix. El que sigui que això signifiqui". És per això que he sortit al carrer aquest 11 de setembre del 2012 i m'he sumat a centenars i centenars de gent (diuen un milió i mig de persones..., qui sap si més) que, tot i ser diferents en massa coses, ens n'uneix una d'horitzontal: la voluntat de cridar que som d'un mateix poble i que no ens sentim de cap altre. El nostre lloc té un nom i uns colors, una olor i unes sensacions i, és clar, una història. Potser ara només tenim la llibertat de somiar de ser lliures, però les nostres ales i el nostre pensament no tenen fronteres, i allà no hi mana ningú més que nosaltres mateixos i la nostra essència.

Per això m'agrada pensar que he viscut un moment històric. El moment en què un TOT va caminar junt per fer-se sentir i respectar. Perquè només hi ha una cosa que es necessita per tirar endavant: nosaltres mateixos, la nostra pròpia fortalesa. I d'aquesta matèria prima ens en sobra. El dia 11 caminava per Barcelona amb la pell de gallina i les emocions desbocades. Sempre m'emociona veure una germanor de gent unida per una mateixa causa. Veig clar que tot és possible. Moltes famílies caminaven amb els més xics de casa en un primer contacte amb els colors amb els quals creixeran. I els més grans feien un esforç per ser-hi presents, sent conscients que potser mai visualitzaran un somni que porten a dins des de fa massa anys. És il·lustrativa la imatge d'un home gran assegut en una cadira de rodes i amb un cartell, escrit a mà, on deia: "Em faria molta il·lusió poder veure Catalunya independent".

Aquest estiu he agafat sis avions i he viatjat a diferents punts d'Europa. A tot arreu he buscat explicar d'allà on vinc i qui sóc. I per fer-ho sempre he necessitat explicar la meva terra. Perquè és part de mi i em defineix. Ahir, mentre centeners de catalans defensàvem el nostre lloc al món, a Londres, per exemple, els catalans que hi són estudiant o treballant (qui sap si molts hi haurem d'acabar anant) també ho feien a Picadilly Circus. Potser els polítics que fan comptes i intenten sumar a la baixa el nombre de persones que vam cridar fort per la nostra terra, haurien també de tenir en compte aquests catalans que no eren a Barcelona, però que fossin on fossin, es feien sentir. A vegades no hi fa res com de fort expressem una idea, sinó com de profundament hi creiem.

I sí, senyors, a Barcelona hi havia més d'un milió i mig de persones defensant una mateixa idea. Però arreu del món moltes més la defensaven des d'altres perspectives. Aquesta declaració d'amor és molt més gran que la que molts faran o experimentaran al llarg de la seva vida. És equiparable a sortir al carrer amb un megàfon i cridar ben fort: "T'estimo!". Estimo la meva terra i actes com els de l'11S encara me'n fan sentir més orgullosa. A Barcelona, i al món, l'11S tots hem fet una mica més gran Catalunya. Ara, comencem a transformar el somni en realitat. Com diria Obama, "Yes, we can!".